

Prof. dr. sc. Henrik Bosner
(9. 11. 1928.–21. 02. 2008.)

Zauvijek nas je napustio prof. dr. sc. Henrik Bosner, naš dragi i neprežaljivi kolega, prijatelj i učitelj brojnih generacija studenata medicine i ostalih sveučilišnih i stručnih studija na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci, kao i brojnih specijalizanata ne samo iz Rijeke i susjednih županija, već iz svih dijelova zemlje. Smrt profesora Bosnera nenadoknadiv je gubitak ne samo za nas, njegove prijatelje i suradnike, već i za širu društvenu zajednicu. Svi zajedno izgubili smo vrsnog liječnika, znanstvenika, nastavnika i nadasve dragog, poštenog i dobrog čovjeka, a njegova obitelj uzornog supruga, oca, djeđa, brata i svekra.

Henrik Bosner rođen je 9. studenog 1928. godine u Lokvama. Gimnaziju je upisao 1939. godine u Sarajevu, a maturirao 1948. na Sušačkoj gimnaziji u Rijeci. Medicinski fakultet završio je u Zagrebu 1955. nakon čega se zapošljava u Domu zdravlja Delnice. Godine 1959. započeo je specijalizaciju iz ginekologije i opstetricije u Bolnici »Sušak« u Rijeci, a specijalistički ispit položio je 1963. godine na Ginekološkoj klinici u Ljubljani. Iste godine izabran je za asistenta na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Habilitirao je 1972. godine izvan postupka natječaja i stekao naziv naslovnog docenta. Na Medicinskom fakultetu u Rijeci je 1974. godine obranio doktorsku disertaciju pod naslovom »Spontani porod na zadak« pa je 1977. godine izabran za izvanrednog, a 1983. za redovitog profesora na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci. Od 1963. do 1976. godine vršio je dužnost šefa Odjela, a potom zamjenika šefa Klinike. Od 1985. godine do odlaska u mirovinu 09. studenog 1993. vrši dužnost šefa Porodajnog odjela Klinike i zamjenika predstojnika Katedre. Sudjeluje u dodiplomskoj i poslijediplomskoj nastavi, a voditelj je nastave za predmet: »Ginekologija i opstetricija« na Studiju za više medicinske sestre. Svoj znanstveni rad profesor Bosner usmjerio je pretežno u područje opstetricije, o čemu je objavio mnoštvo znanstvenih i stručnih radova. Prvi je u nas opisao i objavio rad o spontanom porodu na zadak koji je tiskan u monografiji »Perinatalna medicina«. Bio je mentor brojnim pristupnicima pri izradi diplomskih i magistarskih radova te doktorskih disertacija. Sakupio je i proučio sva moguća saznanja klasične opstetricije, uskladio modernu opstetriciju svojega doba s klasičnim znanjima te postao učiteljem mnogim generacijama liječnika, specijalizanata i specijalista.

Posebnost profesora Bosnera u komunikaciji sa svima bila je prijaznost i uгода koju su osjećali kao budući stručnjaci. Upravo je to odavalo vrsnog učitelja, vrlo zanimljivog sugovornika i nadasve obrazovanu i kulturnu osobu. Poštovanju mlađih nije bilo kraja kada su u trodnevnom internatskom boravku u rađaonici naišli ne samo na mladog asistenta zaduženog za edukaciju, već na osobu koja se i prema studentima odnosila kao prijatelj i savjetnik. Znao bi reći: »Kolege, sada nema posla u rađaonici i na ginekologiji, otiđite na kirurgiju te pogledajte što oni u hitnoći rade«. U takvom ozračju vrlo su brzo prolazile neprospavane noći i dolazila jutra, a dojmovi viđenog i osjećaji sudjelovanja u jednom fantastičnom procesu pomoći roditeljama, unesrećenima i bolesnim ljudima, ostali su nezaboravni za mnoge generacije studenata medicine koje je ispunio osjećajem pripadnosti zahtjevnoj i napornoj ali prekrasnoj profesiji.

Suvišno bi bilo ovdje nabrajati brojna sudjelovanja u diskusijama, izvješća na kongresima, radove i istupe u medicinskoj javnosti, no ne može se ni u ovom kolegijalnom i prijateljskom obraćanju u ime svih nas, njegovih kolega i prijatelja, kao i ostalih medicinskih djelatnika koji su osobno upoznali profesora Henrika Bosnera, ne spomenuti i njegovu izuzetnu ulogu u stalnom i neumornom naglašavanju osnovnih zadaća opstetričara, kao što su: izbjegavanje porođajne traume, intrauterine hipoksije i traumatizirajućih zahvata u porodu, skraćivanje trajanja poroda i širu primjenu carskog reza, a sve sa ciljem ne samo smanjenja perinatalnog mortaliteta, već i morbiditeta kao krajnjeg cilja svakog opstetričara.

Osim što je bio izuzetno cijenjen kao stručnjak i liječnik, profesor Bosner je bio i vrhunski intelektualac. Zanimala su ga više-manje sva područja života i ljudskih aktivnosti. Njegove opservacije i diskusije o pročitanoj beletristici i inoj literaturi, razumijevanje ljudskih dosegata ali i slabosti, često su bili predmet razgovora. Znao je mlađim kolegama istaknuti jedno upozorenje: »Bez obzira na stupanj znanja, razvoja tehnologije i znanosti, nikada nemojte zaboraviti da je za sve ljudske aktivnosti najvažniji zdrav razum i uvažavanje drugih. Kada se na tu činjenicu zaboravi nastupaju, moj sinko, teški trenutci«. Svojim marljivim radom i dosljednim stavovima, ne samo u stručnom

radu, obilježio je svoj cjelokupni životni vijek. Krasio ga je visoki stupanj tolerancije, intelektualnost i nadasve uspješno prenošenje vlastita znanja, iskustva i načina razmišljanja na mlade naraštaje. Svojim samoprijegornim i samozatajnim radom ostavio je neizbrisiv trag među svojim studentima, kolegama i pacijentima. Uvažavajući sve odlike profesora Bosnera, i nakon njegova odlaska u mirovinu, čitav je niz kolega prihvatio njegovu životnu filozofiju, te su je nastavili primjenjivati u svakodnevnom životu i radu u Klinici.

Profesor Henrik Bosner, goranski sin i pučkoškolac, sušački gimnazijalac, zagrebački student medicine, pa goranski liječnik, a zatim riječki ginekolog i opstetričar, redoviti profesor Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci, suprug, otac, djed i brat, a nadasve humanist i intelektualac po habitusu, napustio nas je u 80-toj godini života, podnašajući bolest i vlastiti kraj uz neizmjereno strpljenje, razumijevanje i intelektualnu znatiželju. Davao nam je, na znanje, po ne znamo koji put, da svako putovanje, osim svog početka i trajanja, ima i svoj neminovni završetak, za kojega nikad ne znamo kako će i kada doći.

Tijek poroda s vrsnim opstetričarem uz postelju trudnice i roditelje, svaki put iznova ima svoj početak, kulminaciju, eventualne opstetričke intervencije i završetak, najčešće praćen sveopćim osjećajem olakšanja i zadovoljstva za uspješno vođen i dovršen porod, čiji je rezultat sretna majka sa zdravim novorođenčecom. Za razliku od toga da spada u jednu od osnovnih djelatnosti nas opstetričara i ginekologa, ljudski život, ma kako uspješan bio, iako može završiti i osjećajem olakšanja, mi liječnici koji se čitav život borimo protiv bolesti i smrti, završetak svakog ljudskog života uvijek doživljavamo kao profesionalni poraz. Stoga i smrt dragih i bliskih osoba doživljavamo mnogo teže od onih koji nisu opterećeni još i profesionalnim osjećajem izgubljene bitke. Sve to nas čini još tužnijima zbog gubitka prof. Henrika Bosnera.

Želja nam je oprostiti se od našeg profesora, kolege, prijatelja i učitelja sa sljedećim razmišljanjima filozofa Ericha Fromma: »Cjelokupna koncepcija prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, tj. vremena, ulazi u naše živote zbog naše tjelesne egzistencije, ograničenog trajanja našega života, stalnog zahtjeva našega tijela da se o njemu brinemo, prirode fizičkog svijeta kojim se moramo koristiti da bismo se održali. Ne možemo vječno živjeti. Budući da smo smrtni, ne možemo ignorirati vrijeme, ni izbjeći mu. Ritam noći i dana, sna i jave, rasteinja i starenja, potreba da se održavamo radom i da se branimo, sve nas te činjenice prisiljavaju na uvažavanje vremena, ako želimo živjeti, a naša nas tijela primoravaju udovoljiti toj želji«.

Nije nam ni sada, dragi profesore, teško zamisliti da biste na sve ovo uz smiješak komentirali: »Rekao sam Vam da svi mi imamo razne, pa možda ponekad i pametne misli, ali nam uvijek netko umniji mora ovako lijepo i jednostavno objasniti naš tzv. zdrav razum«.

Neka je vječna hvala i slava profesoru Henriku Bosneru za sve dobro koje je učinio u svom životu!

Prof. Herman Haller i suradnici